

СРЕЩА В СЪБОТНОТО УЧИЛИЩЕ

Двама учители седят в учителското и мълчат.
Единият се прозява, а другият го заговаря:

- **Какво правиш?**
 - Мисля за н о в а т а земя.
 - **А, браво! На мен почти не ми остава време за нея.**
 - Браво я, точно до б а н к а т а е.
 - **К а к в о?**
 - Правя този х о т е л само... да си п о ч и в а м.
 - **От какво... да си п о ч и в а ш?**
 - От С Ъ Б О Т Н О Т О У Ч И Л И Щ Е! Седем пъти учиш урок, седем пъти докладваш! Парцелът е с т р а х о т е н!
 - **Ей, ти к ъ д е мислиш, че се намираш бе?**
 - Мисля, че съм в вкѝци, в леглото си и с ъ н у в а м!
 - **Не! В учителската стая на Съботното училище си! Ти май не се си доспал.**
- Поне научили си у р о к а?**
- У р о к а? О, да! Преподаваха ми го много пъти!
 - **И...**
 - Първо р у ш в е т, после... нова земя! И най-последно... п о ч и в к а!
 - **Събуди се бе, човек! Да не се излагаме пред Бога!**
 - Какъв б а н к е р бе?
 - **Ох, ставай, с т а в а й, с т а в а й бе, човек!**
 - Защо да с т а в а м?
 - **Да п р е п о д а в а ш у р о к!**
 - Да предавам у р о к? На к о г о? Ти л у д л и с и бе? К о й щ е м е с л у ш а?
 - **Б О Г! И Той В Е Ч Е те с л у ш а!**

Двамата отварят съботно-училищните си уроци и заспиват.